

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

VADADI ADRIENN

Barkamesék • Az erdei születésnap

VADADI ADRIENN

BARKAMESÉK

Az erdei születésnap

MONSZPORT VIVIEN RAJZAIVAL

ISBN 978-963-587-277-0

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2022-ben.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

Szöveg © Vadadi Adrienn, 2022
Illusztráció © Monszport Vivien, 2022
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2022
Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztette: Győri Hanna
Műszaki szerkesztő: Pais Andrea
Sorozatterv: Gráf Dóra

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Balizs Attila vezérigazgató
www.dabasinyomda.hu

A TAVASZI SZÉL

Az erdőben áll egy bokor. Tavasszal bolyhos kis barkák nőnek rajta.

Jött egyszer egy bolondos szellő, körbekerülte a bokrot, megcsiklandozta a barkákat, azok meg nevettek, kacagtak. Akkor a szellő gondolt egyet, és a hátára kapta a legkerekebbet. Megperdítette, megforgatta, és amikor földre rakta, a bolyhos barkából kipattant két barkamanó. Két testvér, Pipi és Patyi, egy lány meg egy legény.

A szél úrfi játékos kedvében megfújkalta őket, és már indult is, hogy máshol is szeleskedhessen egy jót. Ám akkor Pipi rákiáltott:

– Hé-kás, a többi barkával mi lesz?

Mire Patyi is méltatlankodni kezdett:

– Barátok is kellene!

– Szszszsz! – szisszent fel a szellő.

Aztán nagy ívben fordult egyet, kacskaringózott, buk fencezett, és még két barkát lecsiklandozott az ágról. Pörgette, forgatta, de többre már nem volt kedve, a magasban magukra hagyta őket. Pipi futott jobbra, Patyi szaladt balra, csak hogy a barátokat elkapja.

– Elkaplak! – tárta ki a karját Pipi.

– Puhára esel! – rikkantotta Patyi.

És hopp! – Cece Pipi kezébe zuttyant. Zsupsz! – Szilka Patyi nyakába pottyant. A barkamanók megörültek egymásnak. Füttyentettek, nevettek, ugráltak.

Ám akkor a magasból félenken leszólt valaki:

– Engem nem kap el senki?

A barkák felnéztek, és látták ám, hogy egyvalaki még ott hintázik az ágon.

– Megfogunk! – kiáltották a lányoknak.

Ám Bobbával a komisz szellő csak szélvészkedett. Nem pörgette, nem forgatta, mint a többit, így ő a bolyhos bundából csak félig-meddig bújt ki.

– Beszorult a lábam, nem tudok ugrani! Félek is! – sopánkodott.

Pipi leoldotta a kötényt, a barkafiúk megfogták a négy sarkát, és Bobba alá tartották. Bobba lendült egyet... lendült kettőt... a harmadikra behunyta a szemét, felhúzta a lábát... és eleresztette az ágot.

– Jaaaj! – sikította. Perdült, forgott, bucskázott, mígnem – hopplá! – a köténykében landolt. Ott aztán kinyújtózott, a földre eresztette a lábát, és már táncolt is a barkákkal a selyemfűben. Bobbának egyedül a szoknyája maradt bolyhos, de azt egy cseppet sem bánta, olyan szépen pörgött a táncban.

A HINTA

Pipi és Patyi az erdő mélyén, egy tölgyfa odvában talált otthont magának. Hamar kicsinosították. Pipi puha mohaszőnyeget terített a földre, Patyi kerek követ gurított asztalnak, lett gesztenye széknek. Kéregből elemózsiás polcot fabrikáltak, rá mogyorót, csipkebogyót, pitypangvirágot pakolásztak. Már a tűzhely is a helyén volt, az ágyikók is mindjárt készen.

Még kincsesládájuk is lett, csigaházzal, egy pakli falevél kártyával, csillogó kövekkel, fenyőtűvel és cérnával. De Pipi csak nem volt elégedett.

– Nagy itt az üresség – állt meg az odú közepén –, kéne ide még valami.

– De mi? – kérdezte Patyi.

Pipi nem szólt semmit, csak sarkon fordult, és már szaladt is ki az ajtón. Hogy Patyi se maradjon le, futott vele.

Bobbához siettek, aki a tisztáson éldegélt a virágok között, egy tágas üreg rejtekében. Amikor Pipi és Patyi megérkezett, a barkalány éppen virágkoszorút font a réten.

– Kötélért jöttünk! – mondta Pipi.

– Kettőért! – tette hozzá Patyi.

– Kötélért? – kérdezte Bobba, azzal felnyúlt a magasba. Elkapott pár arra hajló árvalányhajat, hogy megerősítse, összesodorta őket, és így lett két kötele. Az egyiket Pipinek adta, a másikat Patyinak.

Pipi és Patyi megörültek az árvalányhaj kötélnék. Siettek is tovább. Most Cecéhez mentek, a patak partjára. A barkafű épp a fák gyökerein csúszdázott.

– Ülőkét keresünk! – kiáltott oda neki Pipi.
 – Kényelmes ülőkét! – vágta rá Patyi.
 Akkor Cece a patakpartra ugrott, és a vízből egy vastag botot halászott ki.
 – Mit kezdjünk ezzel? – vakarta meg a fülét Patyi, de Pipi már tudta is!

Iszkoltak Szilkához. Szilka a sombokornál volt, kis bicskájával furulyát faragott.

– Megfaragnád az ülőkénket? – kérte Szilkát Pipi.

– Ilyen rücskösen nyomná a fenekünket! – magyarázta Patyi.

Szilka megforgatta a kezében a vastag botot.

– Hogy lesz ebből ülőke? – kérdezte, mert sehogy sem értette.

Pipi csak mosolygott, és amíg Szilka leháncsolta, megfaragta, simára csiszolta a botot, addig ő töviről hegyire mindent elmondott. Aztán köszönetképpen meghajolt, kézen fogta Patyit, és már ott sem volt.

Az odúba érve az ülőke két oldalára kötözte a köteleket, székre állt, és a kötélvégeket a mennyezetre erősítette. Ott lógott a hinta a szoba közepén, pont úgy, ahogy Pipi elképzelte. Patyi akkor felpattant rá, és hajtani kezdte. „Hinta, palinta, hintázik a Patyika” – harsogta nevetve. Estig lengedezett volna rajta, ha Pipi azt nem mondja:

– Tudok egy szebb éneket!
Így hát cseréltek.

*Száll a hinta, de magasra száll,
Égbe lendül, soha meg nem áll,
Reggel én is felülök, jó magasra repülök,
Száll a hinta, de magasra száll!*

RÓZSASZIROM KÖTÉNY

Nagy vihar kerekedett. A szél csak úgy süvített!

– Fffffff, húúúúú, sssssss!

Befújt a barkaadúba is, de úgy, hogy lerepítette a terítőt az asztról.

– A mosás! – kapott a fejéhez Pipi.

Kiszaladt, hogy összeszedje a szárítókötélre teregetett ruhákat. Ám a szél majd felkapta őt is, és a ruhácskákat is. Lökte, taszigálta Pipit, tépte, cibálta a felcsipeszelt kötényeket, ingeket, harisnyákat.

– Hopp! – ugrott nagyot a harisnyáért Pipi. – Hej! – kapta el az ing ujját. – Hajjaj! – ragadta meg a kötényeket.

Ám az egyik köténybe, a rózsaszirmosba a szél úgy belekapott, hogy Pipi hiába ugrált, hiába lengette a karját, sehogy sem tudta elkapni. A szél süvített, „fffffft”, susogott, „sssssss!”, és letépte a kötélről a köténykét, a hátára vette, és „húúúú”, elvihartzott vele!

- A rózsaszirmos kötény! - kiáltott Pipi, de hiába próbált utánaugrani, a vad szélvihar egy tapodtat sem engedte lépni, csak lökte, taszigálta, lökdöste.

A rózsaszirmos kötény eltűnt a fák, a tisztás, majd a domb felett, a vihar pedig úgy, ahogy jött, elszelelt. Pipi leguggolt a gombák közé, és sírdogálni kezdett.

Ekkor ért haza Patyi.

- Hu-hú! - rikkantotta. - A szél hátán repültem haza!

De amikor meglátta a gombák között kuporgó Pipit, lehervadt a mosolya.

- Téged meg mi lelt? - kérdezte.

- A rózsaszirmos köténykém! - pityergett Pipi. - A vihar elvitte!

- Van helyette másik - vigasztalta testvérkáját Patyi.

- A rózsaszírom köténykém a kedvenc köténykém - sírt, csak sírt Pipi vigasztalhatatlanul.

- Hinnye - ugrott nagyot Patyi -, akkor jobb lesz megkeresni!

Már indult is a szél után, el a fák között, át a tisztáson, fel a dombra. A domb tetején elnézett a messzeségbe. Egy távoli kanyarban meglátta a rózsaszírom kötényt, ahogy a szél játszadozott vele. A felhők közé fújta, aztán a búzamezőre terítette, majd messzire, messzire, a tenger fölé sodorta. Patyi utánaeresztette a hangját:

- Hé, te vihar, fújd vissza a köténykét, különben nem állok jól magamért!

De a vihar csak hehegett meg vihogott, füttyült Patyira, annál vadabbul süvített! Akkor Patyi gondolt egyet, hazaszaladt, elővette a lepkehálót, és az odú elé állt. Amikor a szél megkerülte a világot, magasba emelte a lepkehálót, és hopp!, elfogta a rózsaszírom köténykét. A vihar tovább süvített, Patyi pedig odahuppant Pipi mellé.

- Itt a köténykéd, most már megtörölheted a szemed!

MADÁRTOLL

Őszapó elejtette egy tollát. Patyi megtalálta, és nagyon boldog volt vele. A kincsesládában tartotta, mindennap elővette, hogy gyönyörködjön benne.

- Ha volna egy másik tollam is, repülni tudnék, mint a madarak! - álmodozott Patyi.

Aztán, hogy az álma valóra váljon, felkerekedett, hogy keressen magának egyet.

Először egy gólyatollat talált, de az Őszapó tollánál sokkal hosszabb volt. Aztán egy kicsi csíkosat, ami Királykáié lehetett, de az meg túl rövid volt. Mit volt mit tenni, Őszapótól kellett szereznie egyet. Indult hát, hogy megkeresse öreg barátját.

Őszapóra a százéves tölgyfánál bukkant rá. Éppen a fa tövében keresett eleséget. Ide röppent, oda röppent, csipegetett, eszegetett. Patyi lehasalt egy nagy, mohos kő mögé, onnan leste Őszapót, és szőtte, szövögette a tervét. Amikor kiszelte, hamisan villant a szeme.

– Most titkon odalopakodom, a háta mögé osonok, aztán amikor Őszapó nem figyel, sutty!, kitepek egy tollat a farkából!

Így is tett. Nesztelenül előlopakodott, halkán Őszapó mögé osont, ám amikor kinyújtotta a kezét, hogy ellopjon egyet a faroktollakból, Bobba hangja harsant fel:

– Szép jó napot mindenkinek!

A barkalány Őszapó meg Patyi közé libbent, és pukedlizett.

Patyi felugrott, és a füle tövéig elpirult.

– Jó napot! Jó napot! – kiáltott zavarában egy nagyot.

– Mi jót csináltok? – kíváncsiskodott Bobba, és perdült egyet.

– Én csak... én csak... – makogta Patyi.

Őszapó nem felelt, helyette tollázkodni kezdett. Megrázta magát, és a földre pottyantotta egy tollát.

– Ki kéri, ki kéri? – cserregte a madár.

– Hogy ki? – rebegette szemlesütve Patyi.
 – Én virágszirmot gyűjtök! – rázta a fejét Bobba, azzal amilyen hirtelen érkezett, olyan fürgén el is ment.

Őszapó Patyira sandított. Patyi kinyújtotta a kezét, Őszapó beletette a tollat. Otthon aztán Patyi a két tollával felmászott a fára. Jól megmarkolta, majd széjjeltartotta a tollakat, aztán neki-rugaszkodott, és már a levegőben is volt! Verdesett, repkedett, de persze csak úgy barkamódra!

BARKANAP

– Barkanap, barkanap! – cserregte körbe a környéket Őszapó.

– Barkanap van! – ugrott ki az ágyikóból Pipi.

– Barkaszületésnap! – szökkent mellé Patyi.

A barkanap a legszebb nap az összes közül. Minden barka születésnapja. Így hát Pipi és Patyi villámgyorsan bevetette az ágyat, és sürgölődni kezdett.

– Sütők tortát, te meg szedj hozzá szamócát! – mondta Pipi.

Pipi lisztet őrölt, a lisztbe mézet csorgatott, aztán fűrtojást plottyintott, és már keverte-kavarta is a tésztát, hogy mire Patyi megjön a szamóccával, kiszüljön a piskóta. Patyi beleugrott a csizmájába, fogta a kosarát, és már járta is az erdőt szamóca után. Elhagyatott árnyas zugokon, mohás sziklákon kelt át, míg végül eljutott a napos erdőszélre, a szamócák kedvenc mezejére. – Hmm, de kedvemre való ez a hely! – simogatta meg Patyi a hasát. Azzal leguggolt, és szedni kezdte a szamócat.

– Egyet a kosár helyett a számba... egyet leszedek... hamm, egyet megeszek, hmm... egyet meg a kosárba teszek!

Így szedegetett, gyűjtögetett Patyi, és mire a szamóca elfogyott, tele is lett, csak nem a kosár, hanem Patyi hasa. A kosárban alig néhány szamóca árválkodott.

– Kevés lesz ez süteménynek! – számolgatta Patyi a hat szem szamócat.

Hát úgy döntött, egyet visz csak haza, az jó lesz a torta tetejére dísznek, a többit pedig befalatozza. Hamm, nyamm, hümm, háááá, pukk!

Ahogy baktatott haza, jó előre érezte a frissen sült piskóta illatát.

– Kip-kop, megjöttem! – lépett be Patyi az odú ajtaján.

– Add a szamócát! – nyúlt Pipi a kosár után, de amikor meglátta az alján azt az egyetlen kis árvát, összeszaladt a szemöldöke. – Fütyülnöd kellett volna, akkor a sok szamóca nem a hasadban volna! – nézett bánatosan Patyira. – Mit rakok a tortára?

– Szilvát! – vágta ki magát Patyi.

– A szilva még nem érik!

– Akkor mogyorót!

– A mogyoró elfogyott, elropogtattuk mind.

Patyi megvakarta a fülét, aztán kiszaladt az odúból, és hamarosan egy szép színes csokor virággal tért vissza. Volt ott sárga pitypang, fehér szirmú kamilla, narancsszínű sarkantyúka, de még lila vadárvácska is! Pipi gondosan leszedegette a szirmokat, felcicomázta vele a cukormázát, azt az egyetlen szamócát pedig, amit Patyi hozott, a torta közepére biggyesztette. Kész is lett! Pipi és Patyi indulhattak a szülinapra.

Cece levendulaszörpöt hozott, Bobba nyakláncot fűzött, Szilka szép dalocskát furulyázott. Ószapó, cinke, barátcinege és a többi madár csivített és csiripelt. Kerekedett is olyan multság, hogy a barkák estig járták a táncot! Akkor aztán elbúcsúztak, kezet ráztak, meghúzogatták egymás fülét, és boldog barkaszülinapot kívántak.

TARTALOM

A tavaszi szél	5
A hinta	11
Rózsaszírom kötény	21
Madártoll	27
Barkanap	33

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

Olvasópéldány © Pagony Kiadó